

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.239 van 27 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2009.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S.M. MANESSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van El Biar te Algiers. U zou sinds 1999 als chauffeur gewerkt hebben voor de krantengroep La Tribune, El Hadaf en Al Assil. Vanaf 2001 zou u telefonisch door terroristen bedreigd zijn met de vraag journalisten aan hen uit te leveren. U zou klacht ingediend hebben bij de politie waarna een proces-verbaal werd opgesteld. In 2007 zou u voor het eerst een dreigbrief ontvangen hebben. In januari 2008 zou u een visum aangevraagd hebben bij de ambassade van Frankrijk maar dit zou u geweigerd zijn. Op 6 mei 2008 zou u bij het verlaten van het huis van uw buur Chahreddine in uw been zijn geschoten. Onbekenden die er in zijn huis zaten zouden u gevraagd hebben over uw beroep en u geconfronteerd hebben met het gegeven dat u geen journalisten uitlevert. De politie zou naar het ziekenhuis gekomen zijn om een proces-verbaal op te stellen. Na uw ontslag zou de politie nog eens naar uw huis zijn gekomen met de vraag u nog eens te melden op het bureau om een tweede proces-verbaal te laten opstellen. U zou echter enkel informatie met betrekking tot Chahreddine hebben kunnen aanbrengen. Op 26 juni 2008 zou u nog eens telefonisch zijn bedreigd. U zou opnieuw klacht zijn gaan indienen. In oktober 2008 zou u een visum aangevraagd hebben bij de ambassade van Spanje maar dit zou u ook geweigerd zijn. In januari 2009 zou u uw paspoort hernieuwd hebben. Op 20 januari 2009 zou u door onbekende terroristen met een mes in uw been zijn gestoken. Rond 27 januari 2009 zou u uw paspoort zijn gaan ophalen en op 7 februari 2009 zou u samen met uw verre familielid, Oubad

Zahia (O.V. 6.390.002), met uw eigen paspoort naar Syrië zijn gevlucht en er enkele dagen bij een ver familielid gelogeerd hebben. U zou in Syrië uw beroepskaart vernietigd hebben. Op 11 februari 2009 zou u met een vals paspoort naar België zijn gereisd. Uw origineel paspoort en militaire kaart zou u gewoon op zak gehouden hebben. Nadat u bij aankomst op de luchthaven van Zaventem op 11 februari 2009 onderschept werd met een vervalst paspoort hebt u asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat u geen enkel begin van bewijs kunt neerleggen dat u effectief chauffeur was voor de krantengroep La Tribune, Al Hadaf en Al Assil. Eerst beweert u dat u uw beroepskaart verbrand hebt toen u in uw land was uit schrik voor de terroristen die zeiden dat ze u gingen doden omdat u de journalisten bleef vervoeren (gehoorverslag CGVS, p. 7). Toen u later tijdens ditzelfde gehoor nogmaals gevraagd werd naar de reden voor het vernietigen van uw beroepskaart wijzigt u plots uw verklaringen. U beweert nu uw beroepskaart pas in Syrië te hebben vernield omdat u schrik had dat de politie ze zou vinden (gehoorverslag CGVS, p. 8). Als u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring stelt u dat u het document in uw schoen verstopt had omdat u schrik had van de Algerijnse politie (gehoorverslag CGVS, p. 8). Op de vraag waarom u in dat geval het document überhaupt meeneemt, antwoordt u niet te hebben geweten waar in Algerije u deze kaart zou hebben moeten achterlaten (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze verklaring is niet logisch aangezien u uw identiteitskaart wel gewoon in Algerije hebt achtergelaten (zie verklaring dd. 13 februari 2009 punt 21). Bovendien dient aangestipt dat deze beroepskaart bij een eventuele controle of foullering door de Algerijnse autoriteiten zonder meer bij u zou kunnen worden aangetroffen. Het feit dat u hieromtrent geen coherente verklaringen aflegt ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt bevestigd door het gegeven dat uw verklaring waarom u uw beroepskaart in Syrië vernietigd heeft kant noch wal raakt. Zo beweert u voornamelijk met een vals paspoort te hebben gereisd en dit stuk bijgevolg vernietigd te hebben uit schrik dat er u hier in België zou gevraagd zijn naar de identiteit van de persoon op de kaart en er geconcludeerd zou worden dat deze vals is (gehoorverslag CGVS, p. 9; verklaring dd. 13 februari 2009 punten 33 en 34). Deze verklaring kan niet overtuigen daar u behalve uw vals Frans paspoort en valse Algerijnse identiteitskaart ook wel degelijk in het bezit was van uw origineel Algerijns paspoort en originele militaire kaart (zie werkfiche kandidaat politiek vluchteling dd. 11 februari 2009; verklaring dd. 13 februari 2009 punt 21 en gehoorverslag CGVS, p. 9). Toen u met dit feit geconfronteerd werd, vergoelijkt u dit door te stellen dat Zahia uw 'echte' Algerijnse paspoort en militaire kaart bij zich had (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit argument is echter niet waarheidsgetrouw aangezien er bij de foullering uitgevoerd in de luchthaven van Zaventem op uw persoon uw Algerijns paspoort en militaire kaart zijn aangetroffen (zie werkfiche kandidaat politiek vluchteling dd. 11 februari 2009). Er dient met andere woorden nogmaals te worden geconcludeerd dat u geen coherente verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot het niet kunnen neerleggen van uw beroepskaart.

Gezien bovenstaande observaties kan er geen verder geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven, temeer u in uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken nooit enige allusie hebt gemaakt op het feit dat u zou zijn neergeschoten (gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze appreciatie wordt onderstreept door het gegeven dat u nog zo'n zeven jaar, vanaf het begin van uw vervolging, in het land zou zijn gebleven, dit terwijl u beweert talloze malen te zijn bedreigd en geen adequate bescherming te hebben gekregen.

Wat betreft uw vrees bij terugkeer, namelijk schrik om drie à vijf jaar gevangenis te riskeren omwille van het feit dat u in het buitenland asiel hebt aangevraagd (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10), dient er te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat er in Algerije hier geen straf op

staat. Mensenrechtenorganisaties maken ook geen melding in hun rapporten over eventuele vervolgingen omwille van het loutere feit dat iemand asiel heeft aangevraagd.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de informatie blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt – en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier – is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw Algerijnse paspoort en uw militaire kaart, hebben betrekking op uw identiteit en uw reisweg van Algerije naar Syrië op 7 februari 2009, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. Bijgevolg zijn deze stukken niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Tot slot dient opgemerkt dat er ook in hoofde van Oubad Zahia, die op basis van eigen motieven een asielaanvraag indiende een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten; van artikel 48, 49, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980; van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het toegevoegde protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van de vluchtelingen; van de principes van evenredigheid en van een goede administratie evenals op een duidelijke beoordelingsfout. Verzoeker tracht de bestreden motivering betreffende het ontbreken van enig begin van bewijs dat hij effectief chauffeur was voor de krantengroep La Tribune, Al Hadaf en Al Assil en zijn incoherente en ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent, te weerleggen. Verzoeker stelt dat hij wel geprobeerd heeft om bewijzen te bekomen van zijn betrekking maar dat de directie van deze krantengroep hem dat spijtig genoeg geweigerd heeft omdat dergelijk document niet mag worden afgegeven aan een tussenpersoon en hem verweten wordt dat hij zijn werk verlaten heeft zonder vooropzeg. “Dat de directie bovendien verklaard heeft dat elke Algerijn zou moeten aanvaarden een martelaar te zijn voor de glorie en de toekomst van Algerije.”

Aangaande de vernietiging van zijn beroepskaart stelt verzoeker dat hij dit in Syrië deed, op het ogenblik dat hij aan boord van het vliegtuig stapte en op instigatie van zijn begeleider.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekers bewering dat hij geprobeerd heeft om bewijzen te bekomen van zijn job als chauffeur voor de krantengroep La Tribune, Al Hadaf en Al Assil maar dat de directie van deze krantengroep hem dat "*spijtig genoeg geweigerd heeft*", is niet van die aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. Zelfs al zou de directie van de krantengroep thans aan verzoeker weigeren om bewijsstukken omtrent zijn job te geven, dan nog vormt dit geen verklaring voor het feit dat verzoeker er niet in slaagt om ook maar enig begin van bewijs bij te brengen omtrent zijn job die hij volgens zijn verklaringen sinds 1999 zou hebben uitgeoefend. Verzoeker zou redelijkerwijze in het bezit moeten zijn van enig begin van bewijs van het beroep dat hij gedurende negen jaar zou hebben uitgevoerd zonder dit nog aan de directie te moeten vragen. De loutere bevestiging in het verzoekschrift van verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal omtrent het vernietigen van zijn beroepskaart in Syrië (administratief dossier, stuk 3, p.8) is niet van aard om de vastgestelde incoherenties hieromtrent te ontcrachten. Verweerder benadrukt terecht dat verzoeker eerder tijdens het gehoor had verklaard dat hij zijn beroepskaart had vernietigd uit angst voor de terroristen die zeiden dat ze hem gingen doden omdat hij de journalisten bleef vervoeren (ibid., p.7). Dit alles klemmt des te meer daar verzoeker ter zitting verklaarde dat hij wacht op zijn arbeidskaart die hem door zijn werkgever zou worden toegestuurd. Verzoekers verklaring ter zitting is aldus strijdig met het voorgaande daar hij verklaarde zijn arbeidskaart te hebben vernietigd én dat zijn werkgever weigerde hem een begin van bewijs inzake tewerkstelling te bezorgen. Bovendien weerlegt verzoekers bewering in het verzoekschrift aangaande de vernietiging van de beroepskaart in Syrië niet de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en merkwaardigheden in zijn verklaringen over het vernietigen van zijn beroepskaart en andere identiteitsdocumenten. De bestreden motivering inzake verzoekers vals Frans paspoort, valse Algerijnse identiteitskaart, origineel Algerijns paspoort en originele militaire kaart vindt steun in het administratief dossier en wordt niet dienstig weerlegd.

De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoeker bij het opstellen van de vragenlijst (administratief dossier, stuk 6) geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij werd beschoten, hetgeen niet wordt weerlegd in het verzoekschrift. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker blijkens de door de Federale Politie opgestelde werkfiche (stukken 7 en 8) verklaarde dat zijn moeder in zijn bijzijn werd vermoord, hetgeen hij verder in de procedure niet meer aanhaalde. Omtrent de dood van zijn moeder verklaarde hij ter zitting bovendien dat zijn moeder overleed aan een hartziekte wanneer hij elf jaar oud was, wat wederom strijdig is met zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij stelde dat zijn moeder overleed in 2003 (stuk 6, "verklaring", nr.12).

Waar verzoeker verwijst naar de psychologische toestand waarin hij zich bevindt als kandidaat-vluchteling die uit ondervinding geleerd heeft de autoriteiten van zijn land te vrezen en bijgevolg wantrouwen koestert tegenover elke andere autoriteit waardoor hij kan vrezen vrijuit te spreken, antwoordt verweerder terecht dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat van hem toch kan worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. In casu is het derhalve niet aannemelijk dat verzoeker tijdens zijn eerste

